Lietas arhīva Nr. A42-01932-19/15
ECLI:LV:ADRJRIT:2019:0617.A420193219.4.S

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2019. gada 17.jūnijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese A.Patmalniece,

ar tulci D.Drozdecku

piedaloties pieteicējam /pers. A/ (*/pers. A/*), pieteicēja juridiskās palīdzības sniedzējam zvērinātam advokātam Daumantam Krastam, atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes Patvēruma lietu nodaļas pārstāvei Ivetai Jansonei,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru /pers. A/ tiktu piešķirts bēgļa vai alternatīvais statuss Latvijas Republikā.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts robežsardzes Ludzas pārvaldē 2018.gada 8.jūnijā saņemts pieteicēja Krievijas Federācijas (turpmāk – Krievija) pilsoņa /pers. A/ iesniegums par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā (turpmāk – Latvija).

[1.1] 2018.gada 8.jūnijā sākotnējā intervijā pieteicējs norādīja, ka viņš iepriekš jau ir pieprasījis patvērumu sekojošās valstīs: 2011.gadā Nīderlandē, 2013., 2015. un 2017.gadā Lietuvā, 2016.gadā Vācijā un 2017.gadā Luksemburgā.

Pieteicējs 1994.gadā Krievijā, Tomskā nosacīti sodīts par ieroču glabāšanu un nēsāšanu, 2007.gadā bijis aizdomās turamais 16 gadījumos dažādu iemeslu dēļ. Pieteicējs pieprasa patvērumu, jo Krievijā viņu vajā Tomskas biznesmeņi (kriminālā organizācija) sakarā ar to, ka pieteicējs atteicies izpildīt noziegumus, tādēļ viņš nevar atgriezties mājās, jo baidās, ka viņu nogalinās.

[1.2] 2018.gada 29.marta personiskajā intervijā pieteicējs norādīja, ka viss sākās 1993. vai 1994.gadā, kad viņš esot bija organizētās noziedzības grupējuma biedrs un nodarbojās ar reketu. Viņš atņēma cilvēkiem uzņēmumus, ja kāds esot traucējis, tad tā persona tika nogalināta. 2011.gadā pieteicējs atteicās izpildīt pasūtījumu, kad bija jānogalina kāda ar naftas biznesu saistīta persona. Pieteicējam ir bīstami uzturēties Krievijā, viņš var tur uzturēties ne ilgāk par trim mēnešiem, kamēr viņu neatrod.

Saistībā ar notikumiem, kas norisinājušies 2011.gadā, pieteicējs paskaidroja, ka tobrīd viņš uzturējās Steržovoi pilsētā, Tomskas apgabalā. Pilsētas autoritāte /pers. B/ lika pieteicējam nogalināt ar naftas biznesu saistītu personu vārdā Sergejs. Ja pieteicējs būtu nogalinājis šo personu, viņš būtu varējis pārņemt daļu no naftas biznesa. Pieteicējs satikās ar Sergeju, parunāja un saprata, ka /pers. B/ nav godīgs. Pieteicējs Sergejam izstāstīja, ka /pers. B/ pasūtīja Sergeja slepkavību. Neilgi pēc šiem notikumiem pieteicēju aizturēja /pers. B/ cilvēki, kuri viņu turēja gūstā divas diennaktis, bet pieteicējam izdevās aizmukt no viņiem. Pieteicējs aizbrauca uz Novosibirsku, tālāk uz Maskavu, kur pieteicējam izdevās nokārtot vajadzīgos dokumentus un 2011.gada jūlijā vai augustā izceļot uz Baltkrieviju.

Kopš 2011.gada pieteicējs gan legāli, gan nelegāli ir uzturējies vairākās valstīs: Baltkrievijā, Lietuvā, Francijā, Nīderlandē, Polijā, Vācijā, Luksemburgā, kā arī vairākkārt ir atgriezies Krievijā.

[2] 2018.gada 12.jūlijā Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde (turpmāk – pārvalde) pieņēma lēmumu attiecībā uz pieteicēja patvēruma iesnieguma pieņemšanu izskatīšanai. 2018.gada 23.jūlijā, bez iepriekšēja brīdinājuma, pieteicējs atstāja Patvēruma meklētāju centru. 2018.gada 27.jūlijā pārvalde pieņēma lēmumu par pieteicēja iesnieguma izskatīšanas pārtraukšanu. 2019.gada 21.februārī, pamatojoties uz 2013.gada 26.jūnija Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr.604/2013 2013 (2013.gada 26.jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, 18.panta 1.punkta c) apakšpunktu, pieteicējs tika atpakaļuzņemts no Luksemburgas. 2019.gada 7.martā pārvalde pieņēma lēmumu par pieteicēja iesnieguma izskatīšanas atsākšanu.

Pārvaldes ieskatā pieteicēja lietas apstākļi atbilda Patvēruma likuma 33.panta pirmās daļas 1.punktā noteiktiem kritērijiem. Proti, pārvalde konstatēja, ka, iesniedzot iesniegumu, pieteicējs ir norādījis tikai tādus apstākļus, kas nevar būt par pamatu tam, lai pieņemtu lēmumu par bēgļa vai

alternatīvā statusa piešķiršanu. Pārvaldes ieskatā pieteicēja sniegtā informācija liecina, ka patvēruma pieprasīšanas iemesli nav saistīti ar vajāšanu vai smaga kaitējuma draudiem Patvēruma likuma izpratnē, bet gan ar citiem Patvēruma likumā nenorādītiem iemesliem vai apstākļiem, līdz ar to pārvalde izskatīja pieteicēja iesniegumu saīsinātā kārtībā.

Ar pārvaldes 2019.gada 26.aprīļa lēmumu Nr.107/BD2491 pieteicējam atteikts piešķirt bēgļa un alternatīvo statusu Latvijā.

Pārvalde norādīja, ka pieteicējs jau iepriekš ir lūdzis patvērumu vairākās Eiropas valstīs. Lai gan pieteicējs apgalvo, ka Krievijā viņu vajā personas no kriminālā grupējuma, tajā pašā laikā pēc vairākkārtējām patvēruma pieprasīšanām viņš ir vairākkārt brīvprātīgi atgriezies Krievijā un netraucēti pārvietojies tās iekšienē. Iesniegumā pieteicējs ir norādījis, ka viņu Krievijā vajājot kriminālā grupējuma pārstāvji, taču personiskās intervijas laikā pieteicējs sniedzis pretrunīgu informāciju par iemesliem, kāpēc lūdzis patvērumu vairākās Eiropas valstīs, kas rada šaubas par patiesajiem iemesliem, kādēļ pieteicējs uzturas ārpus savas izcelsmes valsts. Ņemot vērā patvēruma meklētāja sniegto informāciju, pārvalde secināja, ka pieteicējs, uzturoties ārpus savas izcelsmes valsts, izmanto patvēruma procedūru citiem mērķiem, nevis aizsardzības un patvēruma iegūšanai.

Vienlaikus pārvalde norādīja, ka, lai konstatētu bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanas pamatu, ir jāizpildās kādam no Patvēruma likuma 37.pantā vai 40.pantā norādītājiem kritērijiem, kurus pārvalde nekonstatēja.

[3] Nepiekrītot pārvaldes lēmumam, pieteicējs vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā. 2019.gada 30.maijā saņemtajā pieteicēja pieteikuma papildinājumā norādīti tālāk minētie apsvērumi.

[3.1] Savā dzimtenē pieteicējs tiek vajāts un viņam draud nāves briesmas. Varas iestādes un policija nav spējīgas pieteicēju pasargāt, jo atgriežoties Krievijā noziedzīgas grupas locekļi viņu noteikti nogalinās.

[3.2] Pieteicēja ieskatā uz Krievijas varas iestādēm nevar paļauties, to apliecina arī starptautisko organizāciju pētījumi, kuri Krieviju 2017.gadā ir ierindojuši 135 vietā no 180 valstīm korupcijas riska pakāpē.

[4] Tiesā iesniegtajā paskaidrojumā pārvalde norāda, ka pieteikumu neatzīst un lūdz tiesu pieteikumu noraidīt.

[5] Tiesas sēdē pieteicējs uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu, pamatojoties uz pieteikumā tiesai un iesniegumos iestādei minētajiem argumentiem. Savukārt iestādes pārstāve pieteikumā ietverto prasījumu neatzina, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā minētajiem argumentiem.

Motīvu daļa

[6] Patvēruma likuma 37.panta pirmā daļa noteic, ka uz bēgļa statusu var pretendēt trešās valsts valstspiederīgais, kas, pamatoti baidoties no vajāšanas sakarā ar viņa rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņa politiskajiem uzskatiem, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir, un nespēj vai šādu baiļu dēļ nevēlas pieņemt savas valstspiederības valsts aizsardzību, vai bezvalstnieks, kurš, būdams ārpus savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valsts, tādu pašu iemeslu dēļ nespēj vai nevēlas tajā atgriezties un uz kuru neattiecas šā likuma 45.panta nosacījumi.

Patvēruma likuma 38.pants noteic, ka par vajāšanu atzīstamas: 1) darbības, kas sava rakstura vai biežuma dēļ ir pietiekami smagas, lai radītu smagu cilvēka pamattiesību pārkāpumu; 2) vairākas darbības, arī cilvēktiesību pārkāpumu kopums, kas ir pietiekami smags, lai ietekmētu indivīdu šā panta pirmās daļas 1.punktā minētajam veidam līdzīgā veidā.

Lai atzītu, ka personai ir tiesības uz bēgļa statusu, nepietiek, ka persona apgalvo, ka viņa baidās no vajāšanas. Šādām bailēm ir jābūt pamatotām. Novērtējot, vai bailes ir objektīvi pamatotas, ir jāanalizē situācija valstī, no kuras persona bēg, kā arī jāvērtē pieteicēja sniegto paskaidrojumu ticamība (sal. sk. *UN High Commissioner for Refugees, Advisory Opinion by UNHCR on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 December 2004, http://www.unhcr.org/refworld/docid/4551c0374.html*).

[7] Lietā nav strīda par to, ka pieteicējs ir trešās valsts – Krievijas – pilsonis, kurš atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir. Tāpat lietā nepastāv strīds par pieteicēja identitāti, kas ir pierādīta ar Krievijas pasi *(lietas 89 lapa)*.

[8] Pieteicējs savu lūgumu par patvēruma piešķiršanu Latvijā pamato ar apstākli, ka viņa dzīvība ir apdraudēta sakarā ar konfliktu ar kriminālo grupējumu Krievijā. Konflikta pamatā ir 2011.gada notikumi, kad pieteicējs atteicās nogalināt kādu ar naftas biznesu saistītu personu, kā rezultātā kriminālais grupējums cieta ievērojamus finansiālos zaudējumus.

Tiesas sēdē pieteicējs paskaidroja, ka kopš 2011.gada notikumiem vajāšanas intensitāte nav mazinājusies. Pieteicējs turpina izjust draudus savai dzīvībai un ir bijis spiests nepārtraukti pārvietoties un mainīt savu dzīves vietu ik pēc dažiem mēnešiem. Turklāt pieteicējs vajāšanas draudus ir izjutis ne tikai Krievijā, bet arī Baltkrievijā un Lietuvā. Pieteicējs atsaucās uz atgadījumu Baltkrievijā, kad, braucot pa automaģistrāli, pieteicējs tika iespiests starp divām automašīnām, kurām bija Krievijas reģistrācijas zīmes. Pieteicējs saprata, ka šīs personas atbrauca viņam pakaļ, viņš izlēca no savas mašīnas un bēga caur mežu, bet uzbrucējiem bija suns, kas dzinās pakaļ pieteicējam, panāca viņu un sakoda pieteicējam seju. Pieteicējs iesita sunim, aizskrēja līdz kādam ciematam, kur apstādināja mašīnu un aizbrauca uz Grodņas pilsētu, no kurienes vēlāk, nelegāli šķērsojot Baltkrievijas–Lietuvas robežu, nonāca Lietuvā.

[9] Iepazīstoties ar pieteicēja paskaidrojumiem, tiesa konstatē, ka pieteicēja raksturotais konflikts nav saistīts ar pieteicēja rasi, reliģiju, tautību vai pieteicēja politiskajiem uzskatiem. Uz to nav norādījis arī pieteicējs. Līdz ar to nav pamata vērtēt pieteicēja atbilstību šiem kritērijiem. Savukārt lietā ir izvērtējams, vai pieteicējs pieder kādai noteiktai sociālai grupai, piemēram, vai no kriminālajiem grupējumiem atdalījušās personas Krievijā tiek uzskatītas par īpašo sociālo grupu.

Jēdziena „noteikta sociālā grupa" saturs izriet no Patvēruma likuma 39.panta pirmās daļas 4.punkta a) apakšpunkta. Proti, lai atzītu personu par piederīgu konkrētai sociālai grupai, nepieciešams, lai sociālā grupa atbilstu kādam no šādiem raksturojumiem: grupas dalībniekiem ir kopējas iedzimtas pazīmes vai kopēja izcelsme, ko nevar mainīt, vai viņiem ir kopējas pazīmes vai pārliecība, kas personas identitātei vai apziņai ir tik svarīga, ka personu nevar spiest no tās atteikties, un minētajai grupai attiecīgajā valstī ir īpatna identitāte, kuru apkārtējā sabiedrība uztver kā atšķirīgu.

Turklāt jāpastāv šaubām par šīs grupas lojalitāti pret valdību vai ir pamats uzskatīt, ka šīs grupas eksistēšana kā tāda tiek uzskatīta par traucēkli valdošajai varai vai lielākajai daļai pārējās sabiedrības, no kuras agresijas valdošā vara sociālajai grupai piederīgos nepasargā (sal. *Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees Publisher UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 19.lpp; https://www.refworld.org/docid/4f33c8d92.html*; sk. *Guidelines on International Protection No. 2: "Membership of a particular social group" within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 4.lpp; https://www.refworld.org/docid/4f33c8d92.html*).

[10] Tiesa, izvērtējot pieteicēja tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, konstatē, ka krimināla grupējuma vajāšana bija vērsta individuāli pret pieteicēju, jo tieši viņš atteicās izpildīt slepkavību. Līdz ar to kriminālais grupējums vēršoties tikai pret pieteicēju, nevis pret plašāku personu loku. Tiesas sēdē pieteicējs paskaidroja, ka persona vārdā Sergejs, kuru pieteicējam 2011.gadā bija pavēlēts nogalināt, ir dzīva un šobrīd briesmas šīs personas dzīvībai vairs nedraudot. Kaut arī tiesas sēdē pieteicējs norādīja uz vairākiem gadījumiem, kad par atteikšanos izpildīt krimināla grupējuma pasūtījumus personas tika nogalinātas, šie gadījumi ir vērtējami kā fragmentāri, respektīvi, uzbrukumi krimināla grupējuma biedriem tika veikti gan izpildot grupējuma vadoņu pavēles, gan arī veicot savstarpējo izrēķināšanos starp krimināla grupējuma biedriem. Turklāt katrs no šādiem atgadījumiem ir izvērtējams, kā atsevišķais noziegums, un šādas slepkavības nevar uzskatīt par vienojošo elementu, lai konstatētu sociālas grupas eksistēšanu Patvēruma likuma izpratnē.

Arī izvērtējot tiesai pieejamo informāciju par situāciju Krievijā, tiesa nekonstatē, ka no kriminālajiem grupējumiem atdalījušās personas Krievijā veidotu atsevišķu sociālo grupu. Tāpat nav konstatējams, ka pieteicējs piederētu kādai noteiktai vajāšanas riskam pakļautai sociālai grupai, par kādām Krievijā ir atzīstamas etniskās minoritātes, reliģiskās minoritātes, seksuālās minoritātes, politiskie opozicionāri, sievietes (vardarbība ģimenē) (*sk. EASO Country of Origin Information Report. Russian Federation. State Actors of Protection.https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/EASOCOI_Russia_State_actors_of_protection.pdf*).

Līdz ar to, ņemot vērā pieteicēja sniegto skaidrojumu, tiesa nekonstatē, ka pieteicējs pieder kādai noteiktai sociālai grupai Krievijā, kurai ir kopējas iedzimtas pazīmes, kopēja izcelsme, paražas, kopēja pārliecība vai sociālais statuss, kuru apkārtējie uztver kā atšķirīgu un nevēlamu. Tādējādi tiesa nekonstatē pieteicēja vajāšanu Patvēruma likuma izpratnē arī saistībā ar pieteicēja piederību pie noteiktas sociālās grupas. Līdz ar to pieteikums daļā par bēgļa statusa piešķiršanu ir noraidāms.

[11] Pieteicējs ir arī lūdzis piešķirt alternatīvo statusu, līdz ar to tiesai jāizvērtē, vai pastāv priekšnoteikumi šāda statusa piešķiršanai. Saskaņā ar Patvēruma likuma 40.panta pirmo daļu, lai atzītu, ka personai ir tiesības uz alternatīvo statusu, tiesai ir jākonstatē, ka:

1) persona ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kuram nevar piešķirt bēgļa statusu saskaņā ar Patvēruma likuma 37.panta pirmo daļu;

2) uz šo personu neattiecas Patvēruma likuma 46.panta nosacījumi;

3) ir pamats uzskatīt, ka šī persona pēc atgriešanās savā izcelsmes valstī varētu tikt pakļauta smagam kaitējumam un šā iemesla dēļ nespēj vai nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību.

Tiesa jau konstatēja, ka pieteicējs atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir. Tiesa arī secināja, ka pieteicējam nevar piešķirt bēgļa statusu saskaņā ar Patvēruma likuma 37.panta pirmo daļu. Tādējādi tiesa pārbaudīs, vai ir pamats uzskatīt, ka pieteicējs pēc atgriešanās savā izcelsmes valstī Krievijā varētu tikt pakļauts smagam kaitējumam un šā iemesla dēļ nespēj vai nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību.

[12] Patvēruma likuma 41.pants skaidro, ka smags kaitējums šā likuma izpratnē ir: 1) nāves soda piespriešana patvēruma meklētājam vai tā izpilde; 2) patvēruma meklētāja spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša attieksme pret viņu vai viņa necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana; 3) smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā.

[13] Tiesa konstatē, ka pieteicējam nedraud nāvessods vai tā izpilde, jo kopš 1996.gada Krievijā ir izsludināts nāvessoda moratorijs *(sk. https://www.deathpenaltyworldwide.org/country-search-post.cfm?country=russian+federation).* Tāpat tiesa konstatē, ka Krievijā nenorisinās starptautisks vai iekšējs bruņots konflikts Patvēruma likuma 41.panta 3.punkta izpratnē, kas pieteicēja dzīvībai vai veselībai varētu radīt smagus un individuālus draudus.

Vienlaicīgi lietā ir izvērtējams, vai pieteicējam draud spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša attieksme pret viņu vai viņa necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana.

[14] Tiesas sēdē pieteicējs paskaidroja, ka var uzturēties Krievijā ne ilgāk par trim mēnešiem, kas ir pietiekams laika posms, lai kriminālais grupējums spētu noteikt pieteicēja atrašanās vietu. Pieteicēja ieskatā, kriminālais grupējums viņa atrašanās vietu var noteikt iegūstot un analizējot viņa personiskos datus, kā piemēram, datus saistībā ar mobilā telefona lietošanu, datus saistībā ar norēķinu kartes izmantošanu, kā arī datus saistībā ar pieteicēja automašīnai piemērotajiem sodiem. Arī Krievijas varas iestādes nevar nodrošināt pieteicēja aizsardzību. Pieteicējs paskaidroja, ka lūdzot palīdzību būtu spiests vērsties policijas iecirknī atbilstoši savai reģistrētai dzīves vietai, taču pieteicējam ir zināms, ka policijas darbinieku vidū ir korumpētas personas, kuras kriminālam grupējumam nodotu ziņas par pieteicēja atrašanās vietu.

Pieteicējs uzskata, ka izcelsmes valstī viņam nav aizsardzības iespēju, jo Krievijā nav tādas vietas, kurā pieteicējs justos drošs no krimināla grupējuma vajāšanas. Turklāt pieteicējs paskaidroja, ka nevar justies drošs ne tikai Krievijā, bet arī Baltkrievijā, Lietuvā, Latvijā un Igaunijā, jo kriminālais grupējums spēj viņu atrast arī minētajās valstīs, kuru kriminālie grupējumi ir saistīti ar Krievijas kriminālajiem grupējumiem.

[15] Tiesa, izvērtējusi lietas apstākļus, atzīst, ka pieteicēja sniegtie paskaidrojumi attiecībā uz smaga kaitējuma draudiem un aizsardzības iespēju neesamību izcelsmes valstī Krievijā ir vērtējami kritiski, jo tie ir pretrunīgi un kopumā neveido loģisku argumentāciju patvēruma pieprasīšanai.

Pieteicējs norādījis, ka kriminālais grupējums viņu vajā kopš 2011.gada, kad pieteicējs atteicies izpildīt pasūtījuma slepkavību. Pieteicējs tiesas sēdē norādīja, ka naudu viņš par šo pasūtījumu ir saņēmis, bet to nevarot atdot. Turklāt pasūtītais cilvēks – paziņa Sergejs esot piedāvājis palīdzību, bet pieteicējs uzskata, ka Sergejs nevar viņu pasargāt. Tiesa uzskata, ka gadījumā, ja faktiskie apstākļi būtu tādi, kādus pieteicējs ir norādījis, tad pieteicējam jau 2011.gadā bija jābūt zināmam, kāds būs viņa aizsardzības plāns, vai piedāvātā Sergeja palīdzība vai tostarp sekojoša likumīga rīcība – ziņošana par plānoto noziegumu Krievijas varas iestādēm. Tiesas sēdē pieteicējs nevarēja izskaidrot, kāpēc atteicies no paziņas Sergeja palīdzības, vien norādīja, ka Sergejam ir "jumts". Tāpat tiesas sēdē pieteicējs nevarēja izskaidrot, kāpēc nav vērsies Krievijas drošības iestādēs, it sevišķi, ja viņa radinieks ir prokurors. Pieteicējs norādījis, ka ar kriminālo grupējumu saistīti arī pie varas esošas personas, savukārt iesnieguma izskatīšana tikšot nodota attiecīgā reģiona policijas nodaļai.

Tiesa kritiski vērtē pieteicēja paskaidrojumus, jo saskaņā ar Krievijas Krimināl kodeksa 31.pantu persona netiek saukta pie kriminālatbildības, ja tā labprātīgi atteikusies no nozieguma veikšanas un ziņojusi par to varas iestādēm *(?????? 31 ?? ??. ???????????? ????? ?? ???????????, https://ppt.ru/kodeks.phtml?kodeks=20&paper=31)*. Turklāt kopš 2004. gada 20. augusta Krievijā ir spēkā likums "Par cietušo, liecinieku un citu kriminālprocesa dalībnieku valsts aizsardzību" *(http://base.garant.ru/12136633/)*. Saskaņā ar šo likumu jebkurai personai, ja tās dzīvībai ir reāli draudi, ir tiesības saņemt valsts aizsardzību: personīgo apsardzi, dzīvesvietas apsardzi, individuālu aizsardzības līdzekļu un ārkārtas sakaru nodrošināšanu, citas dzīvesvietas nodrošināšanu, jaunu dokumentu izsniegšanu, izskata maiņu. Tādējādi pieteicējam bija iespējams vērsties Krievijas tiesībsargājošās iestādēs un lūgt šādu aizsardzību. Tiesas ieskatā, ja personai būtu reālas bailes no vajāšanas, tad persona censtos izmantot visus pieejamos līdzekļus, tai skaitā būtu lūgusi savas valsts aizsardzību, it īpaši, ja radinieks ir prokurors, tad personai būtu arī izskaidrots, tieši kā jāvēršas pēc palīdzības. Šajā sakarā noraidāmi pieteicēja apsvērumi, ka iesniegums tiktu nosūtīts izskatīšanai attiecīgajai reģionālajai nodaļai vai par vispārējiem korupcijas rādītājiem Krievijā, jo liecinieku aizsardzības programma ir slepena. Turklāt tiesai nav ziņu, ka šī programma būtu neefektīva, jo, piemēram, 2011.gadā Krievija valsts

aizsardzību nodrošinājusi 790 lieciniekiem, 863 cietušajiem un 485 radiniekiem *(http://rapsinews.ru/legislation_news/20120922/264751821.html)*, 2012.gadā 3299 cilvēkiem nodrošināta valsts aizsardzība *(http://ormvd.ru/pubs/100/15646/)*, laika posmā no 2014.gada līdz 2017. gadam valsts aizsardzība nodrošināta vairāk kā 3000 personu gadā *(https://www.garant.ru/news/1225645/)*.

Papildus attiecībā uz pieteicēja apsvērumiem par korupciju, pieteicējs to saistījis ar apstākļiem, ka Krievijā nav droša viņa personas datu aizsardzība. Proti, pieteicējs norādīja, ka viņa atrašanās vietu kriminālais grupējums ir spējīgs noteikt galvenokārt analizējot viņa mobilā tālruņa un maksājuma karšu datus, kā arī datus attiecībā uz automašīnai piemērotiem sodiem. Tiesas ieskatā, persona, kurai draud nāves briesmas, būtu gatava atteikties no mobilā telefona vai maksājumu kartes lietošanās, jo šo ierīču lietošanu nevarētu uzskatīt par pirmās nepieciešamības pakalpojumu Krievijā. Saskaņā ar tiesai pieejamiem avotiem par situāciju pieteicēja izcelsmes valstī, Krievijā ir gana plašas iespējas norēķināties skaidrā naudā *(sk. piem. https://www.e-xecutive.ru/finance/novosti-ekonomiki/1989930-mogut-li-v-rossii-otmenit-nalichnye-rubli ; https://rg.ru/2018/12/24/v-rossii-bystree-vsego-rastet-obem-kreditov-nalichnymi.html)*. Turklāt pieteicējs bija paskaidrojis, ka Polijā vēlējies iegādāties uzņēmumu, lai iegūtu uzturēšanās atļauju. Tā kā jebkuras Eiropas Savienības dalībvalsts komercreģistra dati ir publiski pieejami, tad jāsecina, ka pieteicējs pats nemaz neslēpj savus datus, kas nav loģiska rīcība nāves draudu gadījumā.

No pieteicēja paskaidrojumiem izriet, ka kopš 2011. gada viņš uzturas Krievijā un dažādās Eiropas Savienības valstīs, turklāt pieteicējs vairākkārt ir pārtraucis citās valstīs: Lietuvā, Nīderlandē, Vācijā un Luksemburgā – iesāktās patvēruma procedūras un atgriezies un uzturējies Krievijā. Tiesas ieskatā minētie apstākļi norāda uz to, ka pieteicēja bailes no kriminālā grupējuma nesasniedz pietiekami augstu līmeni Patvēruma likuma izpratnē, jo pretējā gadījumā persona nebūtu pārtraukusi patvēruma procedūru.

Tāpat tiesas sēdē pieteicējs nesniedza skaidru atbildi tiesai attiecībā uz savu nodarbošanos un iztikas avotiem pēdējo astoņu gadu laikā, līdz ar to tiesai nebija iespējams pārliecināties par personas godprātīgu rīcību.

Turklāt kā to tiesas sēdē atzina pieteicējs, uzturēšanās Latvijā nesniedz pieteicējam vēlamo drošību, jo Krievijas kriminālo grupējumu ietekme Latvijā ir pietiekami liela. Ņemot vērā pieteicēja paskaidrojumus, ka Latvijā pieteicējs nejūtas pasargāts no Krievijas kriminālo grupējumu vajāšanas un ar to saistītiem smaga kaitējuma riskiem, tiesai nav saprotami pieteicēja motīvi, pieprasot patvērumu Latvijā.

Izvērtējot pieteicēja norādītos patvēruma pieprasīšanas apstākļus, tiesa atzīst par pamatotu pārvaldes secinājumu, ka pieteicēja patvēruma pieprasīšanas iemesli nav saistīti ar vajāšanu vai smaga kaitējuma draudiem Patvēruma likuma izpratnē, bet gan ar citiem – Patvēruma likumā nenorādītiem iemesliem vai apstākļiem.

Izvērtējot lietas apstākļus kopumā, tiesai nav pamata secināt, ka pieteicējs Krievijā varētu tikt pakļauts tādiem smaga kaitējuma draudiem, no kuriem izcelsmes valstī nebūtu aizsardzības iespēju. Proti, pieteicējam, iespējams, vēlamo aizsardzību, ir jālūdz savas izcelsmes valstī atbilstoši izcelsmes valsts likumdošanai par krimināprocesā iesaistītu personu aizsardzību.

[16] Ievērojot minēto, pieteicēja pieteikums par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīva procesa likuma 246.-251.pantu, 289.pantu un Patvēruma likuma 49.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt /pers. A/ *(/pers. A/)* pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru /pers. A/ (*/pers. A/*) tiktu piešķirts bēgļa vai alternatīvais statuss Latvijas Republikā.

Spriedums ir galīgs un nav pārsūdzams.

Tiesnese A.Patmalniece